

Наводнението на гр. Видин. Още недипломирана като милосърдна сестра, аз и още няколко колежки, бяхме изпратени в гр. Видин през 1942 г., когато р. Дунав заля част от него.

Снегът се топеше, но беше студено. Работата ни не беше в помещение, а навън. Униформата ни се състоеше от: сако, риза, вратовръзка, пола-панталон и , разбира се, кепе. За да се предпазим от простуда, обличахме панталона на пижамата, навивахме крачолите и ги забождахме с игли, а после навличахме полата-панталон.

Задълженията ни към пострадалите от наводнението беше да им раздаваме лекарства и топло бельо. Имаше доста простудни заболявания и уплашени хора.

// Необходима ни беше палатка. За целта имахме на разположение десетина войници за построяването ѝ. Те бяха застанали почти в кръг, а аз и Р. Илиева в средата обсъждахме къде и как да се построи. Тя обясняваше нещо с ръкомахане и в този момент единият крачол на червено-раираната пижама се свлече до обувките ѝ. Избухна

неудържим смях.

Част от пострадалото население беше евакуирано в околните села. Ние бяхме натоварени на коне, продължихме благородната мисия. Пътувахме няколко часа на отиване и толкова на връщане за един ден. Моят кон, вървейки през гората, за миг потъна с предните си крака в преспа, а аз през главата му се намерих на земята. След като слязохме от конете, ходенето ни беше разкратено за известно време.

След свършената работа във Видин се завърнахме в училището, където заварихме нашите колежки, т. е пансионерки, наказани да не излизат в града един или два месеца, не си спомням точно, заради стачката, която са направили в наше отсъствие. Причината била лошата храна. Стачката е станала на вечеря, която е била омлет, чаша прясно мляко с какао и десерт. На всички ни стана ясно, че организаторките й са с леви убеждения.

Дисциплината в пансиона беше на високо ниво. През свободното време можем да излизаме в града за не повече от два часа с тефтерче, в което се вписва часът на излизане и часът на връщане – не по-късно от 19 часа

redcross.bg